

El Diacrític | | Actualitzat el 26/03/2018 a les 16:57

?Davant la repressió de l'Estat, tinguem clar qui és i plantem-li cara amb intel·ligència

Jordi Martí Font fa un repàs per la història de quan l'Estat ha infiltrat agents a sou seu en entorns incòmodes al poder per provocar violència de la qual culpar a aquests moviments i alerta de la possibilitat que torni a passar ara amb l'independentisme | «L'Estat espanyol utilitza i utilitzarà, crea i crearà, postures violentes dins de l'independentisme català per tal que la majoria social el vegi com un enemic a abatre» | «Ens cal anar per totes amb intel·ligència, no-violència, determinació i sense fer cap més pas enrere»

Mobilització independentista durant la vaga general del 3-O a Gurb | Sara Blázquez

Sense caure en tremendismes ni en l'absurda aplicació de la consigna de «no violència» contra gent que no en practica de cap de les maneres (llençar ous o cridar consignes no és violència, per exemple) que alguns mitjans i organitzacions independentistes fan aquests dies, és clar que l'Estat participa en les respostes ciutadanes contra la repressió que el mateix Estat practica. És a dir, que és més que clar que una part dels conflictes més violents vistos als carrers de les nostres ciutats en relació amb l'independentisme actual són provocats per agents infiltrats a sou de l'Estat espanyol. És part de la seva feina i és lògic que, en un moment de total desacreditació i crisi profunda d'allò que a qualsevol Estat li és imprescindible per mantenir-se, el consens social, s'utilitzin casos de violència extrema per llençar una part del cos social contra allò que defensen les postures polítiques que es volen combatre.

Dit en plata: l'Estat espanyol utilitza i utilitzarà la violència contra l'independentisme i, alhora, utilitza i utilitzarà, crea i crearà, postures violentes dins de l'independentisme català per tal que la majoria social, sobretot espanyola, el vegi com un enemic a abatre.

Ho ha fet sempre i ara no és diferent. Ho va fer el 1896 quan empresonà i torturà a Montjuïc centenars de sindicalistes i anarquistes acusant-los de ser els responsables de la bomba de Canvis Nous. El suposat autor de l'atemptat, Tomàs Ascheri, va ser detingut i immediatament des de molts sectors anarquistes s'explicaren les seves fosques connexions amb el Govern Civil de Barcelona per deixar clar que aquell no era l'autor de res o, si ho era, era l'acció d'un confident policial. Després de ser torturat declarà que ell n'era el culpable i acte seguit fou executat. El moviment sindicalista i anarquista, de forma majoritària contrari a les bombes, fou perseguit fins a l'extenuació i els seus membres, empresonats, torturats o exiliats fins que l'Estat cregué que havia acabat amb ell. No fou així.

El 1909, per aturar la revolta del que el poder anomenà com a Setmana Tràgica (en aquell moment la premsa obrera la qualificà de Setmana Gloriosa) es procedí a l'execució del pedagog Ferrer i Guàrdia, que res no havia tingut a veure amb els fets d'aquella setmana. Aquells dies el que havia passat fou que la gent impedí l'embarcament de tropes (formades per homes pobres, ja que els rics pagant podien evitar anar-hi) per anar a morir o matar al Marroc en defensa dels interessos de quatre rics de Barcelona, la família Güell entre altres. Per impedir-ho, la gent atacà els centres de poder i, entre ells, els més fàcils d'atacar, esglésies i centres dependents de l'Església, els edificis, no les persones.

De 1919 a 1923, el sindicalisme anarquista tornava a ser més que fort i l'Estat recorregué a l'assassinat selectiu. La Patronal catalana i l'Estat espanyol organitzaren un grup extens de pistolers que mataren tants sindicalistes com els fou possible. El governador civil Martínez Anido i el cap de la policia Miguel Arlegui crearen les condicions òptimes per al que els pistolers a sou de la patronal matessin tants líders obrers com els fos possible. Els pistolers actuaren sota el comandament de Manuel Bravo Portillo i el baró de Köning i provocaren prop de 500 morts, entre ells Salvador Seguí, el Noi del Sucre.

El 15 de gener del 1978, el restaurant Scala de Barcelona, patia un atemptat terrorista que hi provocà un gran incendi que destruí l'edifici i provocà al mort a quatre treballadors, tots ells de la CNT. Aquell mateix dia, la CNT havia organitzat una manifestació, que fou multitudinària, contra els Pactes de la Moncloa. L'endemà mateix, la policia feia pública una nota informativa i a través del Ministeri de Governació acusava membres de la CNT de l'atemptat. L'anomenat «cas Scala» va ser tot un muntatge contra la CNT, en expansió en aquell moment. El personatge que va organitzar tot l'atemptat es deia Joaquín Gambín, un antic confident policial, un delinqüent en relació amb el món de l'anarquisme. Va ser infiltrat en el moviment anarcosindicalista i, un cop el seu expedient va ser manipulat, es convertí en «pres polític» i, a partir de 1977 se li va aplicar la Llei d'Amnistia i va passar a cobrar 45.000 pessetes al mes per passar informació a la policia. Es traslladà a Barcelona i, a sou de la Brigada Central d'Informació, dirigida pel comissari Roberto Conesa, organitzà l'incendi de l'Scala. Gambin havia estat reclutat per una cèl·lula paramilitar conduïda per José Maria Tejada de la Brigada d'Informació.

Al 2018, l'independentisme català, el moviment republicà, és el principal «problema» que té l'Estat espanyol a tots els nivells. No tinc cap mena de dubte que els seus serveis secrets, que les clavegueres de l'Estat, estan a punt per fer-nos la vida impossible. I tinc més que clar que provocar un esdeveniment que incloguin morts inclús és una de les possibilitats que no només no han desestimat sinó que ben probablement tenen més que preparat.

Davant el que ens pugui passar, el que cal és ferma i no retrocedir. Si ells acaben recorrent a un fet d'aquestes característiques hem de tenir el cap prou fred per tenir clar davant què ens trobem. Tal com vam fer davant els suposats atemptats gihadistes de Barcelona i Cambrils. Tenim ben clar que l'Estat espanyol no és un estat democràtic, tot i que d'estat democràtic no n'hi

ha cap perquè el nom nega l'adjectiu. Però no es tracta en aquest cas només d'un estat liberal dels que coneixem i de què anava disfressada Espanya fins ara, sinó d'un sistema de dominació molt més extens que l'Estat que veu com les darreres colònies li diuen «bon vent» i sap que si avui Catalunya aconsegueix proclamar la independència i crear una república petarà en mil bocins, i no només per les tensions «territorials». És per això que, insisteixo un altre cop, ens cal anar per totes amb intel·ligència, no-violència, determinació i sense fer cap més pas enrere. Anar per totes sense por i, sobretot, analitzant cada pas, teixint aliances àmplies i, segurament, no sempre les mateixes, amb la intenció final de no permetre que ens prenguin més el pèl, ni uns ni altres.

I el primer pas per avançar torna a ser el que ressona des de fa tres dies a totes les convocatòries en defensa dels presos i de la república: la vaga general.